

Sag C-222/07

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

mod

Administración General del Estado

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Tribunal Supremo)

»Anmodning om præjudiciel afgørelse — artikel 12 EF — forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet — artikel 39 EF, 43 EF, 49 EF og 56 EF — grundlæggende friheder sikret ved EF-traktaten — artikel 87 EF — statsstøtte — direktiv 89/552/EØF — udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed — tv-selskabers forpligtelse til at afsætte en procentdel af driftsindtægterne til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, hvoraf 60% skal gå til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i Spanien, og som for størstepartens vedkommende produceres af den spanske filmindustri«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat J. Kokott fremsat den 4. september
2008 . . . . . I - 1411
Domstolens dom (Anden Afdeling) af 5. marts 2009 . . . . . I - 1447

Sammendrag af dom

1. *Fællesskabsret — principper — ligebehandling — forskelsbehandling på grundlag af nationalitet — fri udveksling af tjenesteydelser — tv-radiospredningsvirksomhed — direktiv 89/552*

(Art. 12 EF, art. 39, stk. 2, EF, art. 43 EF, 49 EF og 56 EF; Rådets direktiv 89/552, art. 3)

2. Statsstøtte — begreb

(Art. 87, stk. 1, EF)

1. Direktiv 89/552 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed, som ændret ved direktiv 97/36, og navnlig artikel 3 heri, samt artikel 12 EF skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats foranstaltning, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis original-sprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

Uanset om en sådan foranstaltning henhører under de områder, der er omfattet af direktivet, har medlemsstaterne nemlig i princippet fortsat kompetence til at vedtage en sådan foranstaltning, forudsat at de iagttager de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder.

I det omfang en sådan foranstaltning indeholder en forpligtelse til at anvende 60% af de 5% af driftsindtægterne, der er øremærkede til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, til produktioner, hvis originalsprog er et af den omhandlede

medlemsstats officielle sprog, udgør den ganske vist en restriktion af flere grundlæggende friheder, nemlig den frie udveksling af tjenesteydelser, etableringsfriheden, de frie kapitalbevægelser og arbejdskraftens frie bevægelighed.

Den omhandlede foranstaltning kan imidlertid begrundes ud fra formålet om at beskytte og fremme et eller flere af den omhandlede medlemsstats officielle sprog. I denne forbindelse er en sådan foranstaltning egnet til at nå dette mål, for så vidt som der dermed indføres en forpligtelse til at investere i spille- og tv-film, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

Det fremgår heller ikke, at en sådan foranstaltning går ud over, hvad der er nødvendigt for nå det nævnte mål. For det første berører denne foranstaltning kun 3% af tv-selskabernes driftsindtægter, og en sådan procentdel kan ikke anses for uforholdsmæssig i forhold til det forfulgte formål. Endvidere går en sådan foranstaltning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå de forfulgte mål, alene på grund af den omstændighed, at den ikke indeholder

kriterier, der kan klassificere produktionerne som »kulturgoder«. Eftersom sprog og kultur er uløseligt forbundet, skal det mål, som en medlemsstat forfølger, og som består i at beskytte og fremme et eller flere af medlemsstatens officielle sprog, ikke nødvendigvis være forbundet med andre kulturelle kriterier med henblik på at begrunde en restriktion af en af de ved traktaten sikrede grundlæggende friheder. En sådan foranstaltning går heller ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det forfulgte mål, blot fordi modtagerne af finansieringen overvejende er filmproducenter, der er etablerede i denne medlemsstat. Den omstændighed, at det kriterium, som foranstaltningen er begrundet i, nemlig et sprogligt kriterium, kan være en fordel for de filmproducentselskaber, som arbejder på det i kriteriet omhandlede sprog, og som dermed i praksis for det meste kan være selskaber fra den medlemsstat, hvor dette sprog er et officielt sprog, står i nøje sammenhæng med det forfulgte mål. En sådan situation er ikke i sig selv et bevis for, at den omhandlede foranstaltning er uforholdsmæssig i forhold til formålet. Hvis dette var tilfældet, ville det tvingende almene hensyn, som en medlemsstat forfølger med formålet om at beskytte og fremme et eller flere af sine officielle sprog, blive berøvet sit indhold.

Hvad endelig angår artikel 12 EF kan denne bestemmelse kun anvendes selvstændigt på forhold omfattet af fællesskabsretten, for hvilke traktaten ikke indeholder særlige bestemmelser om forbud mod forskelsbehandling. Princippet om forbud mod forskelsbehandling er imidlertid blevet

gennemført på områderne for henholdsvis arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsretten, den frie udveksling af tjenesteydelser og den frie bevægelighed for kapital ved artikel 39, stk. 2, EF, artikel 43 EF, 49 EF og 56 EF. Eftersom det følger af det ovenfor anførte, at den omhandlede foranstaltning ikke er i strid med de nævnte traktatbestemmelser, kan den heller ikke betragtes som værende i strid med artikel 12 EF.

(jf. præmis 20, 24, 27, 29-34 og 36-40 samt domskonkl. 1)

2. Artikel 87 EF skal fortolkes således, at en medlemsstats foranstaltning, hvorefter tv-selskaber pålægges en forpligtelse til at afsætte 5% af deres driftsindtægter til præfinansiering af europæiske spille- og tv-film, og nærmere bestemt at anvende 60% af disse 5% til produktioner, hvis originalsprog er et af de officielle sprog i denne medlemsstat, ikke udgør statsstøtte til denne medlemsstats filmindustri.

Det er nemlig alene fordele, der direkte eller indirekte ydes ved hjælp af statsmidler, der skal betragtes som støtte i henhold til artikel 87, stk. 1, EF. Den sondring, der i denne bestemmelse foretages mellem »statsstøtte« og »støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler«, betyder i den forbindelse ikke, at alle de fordele, der indrømmes af en stat, udgør støtte, uanset om de er finansieret ved hjælp af statsmidler eller ej. Sondringen har alene til

formål at sikre, at støttebegrebet ikke alene omfatter støtte ydet direkte af staten, men ligeledes støtte ydet af offentlige eller private organer, der er udpeget eller oprettet af staten.

Den fordel, som den omhandlede medlemsstats filmindustri kan drage af en sådan foranstaltning, udgør imidlertid ikke støtte, der er ydet direkte af staten eller af offentlige eller private organer, der er udpeget eller oprettet af denne stat. Denne fordel er en følge af anvendelsen af en generel ordning, som pålægger offentlige såvel som private tv-selskaber en

forpligtelse til at afsætte en procentdel af deres driftsindtægter til præfinansiering af spille- og tv-film.

Da den omhandlede foranstaltning finder anvendelse på offentlige tv-selskaber, fremgår det heller ikke, at den omhandlede fordel er afhængig af de offentlige myndigheders kontrol med disse selskaber eller af direktiver, som de nævnte myndigheder retter til sådanne selskaber.

(jf. præmis 43-47 og domskonkl. 2)